30/04/2021

Κερκύρας: “Πολλοί έβαψαν τον κάλαμο της καταδίκης του Κυρίου μας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Στον Μητροπολιτικό Ναό Υπεραγίας Θεοτόκου Σπηλαιωτίσσης, το εσπέρας της Μεγάλης Πέμπτης 29 Απριλίου 2021, χοροστάτησε στην ακολουθία των Παθών του Κυρίου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος.

Προσφωνώντας τους πιστούς ο κ. Νεκτάριος αφορμήθηκε από τον ύμνο **«Ήδη βάπτεται κάλαμος»** και τόνισε ότι πολλοί κατακρίνουν και καταδικάζουν τον Κύριο μας και όχι μόνο τότε. Και σήμερα τόσο η άρχουσα τάξη, αλλά και εμείς με τις αμαρτίες μας χρησιμοποιούμε τον κάλαμο υπογράφοντας την απόρριψη του Θεανθρώπου. Εκείνος προσέφερε την ζωή του υπέρ της του κόσμου ζωής και σωτηρίας. Ουδείς έχει μείζονα αγάπη από την δική Του. Και στους αιώνες βλέπουμε ότι κανείς δεν θυσιάζεται υπέρ των φίλων και των αδελφών του εύκολα. Ιδίως σήμερα, στην κοινωνία του συμφέροντος, την ωφελιμιστική η απουσία αγάπης είναι έντονη. Για να αγαπήσουμε όμως τον άνθρωπο, χρειάζεται να αγαπήσουμε τον Θεό και να μην βλέπουμε την σχέση μας μαζί Του ωφελιμιστικά.

Πολλοί έβαψαν τον κάλαμο της καταδίκης του Κυρίου μας. Μετά το περυσινό Πάσχα, στην οποία η ανθρωπότητα υπήρξε απούσα από το να αφεθεί στον Χριστό. Καταδικάστηκε ο Κύριός μας να είναι μονώτατος στους ναούς. Σήμερα έχουμε την δυνατότητα, έστω και λιγότεροι, να τον ατενίζουμε.

Εκείνος βλέπει μιαν ανθρωπότητα που παραπαίει. Έχει χάσει τον προσανατολισμό της. Δεν κατανοεί ποιο είναι το πνευματικό συμφέρον και Ποιος θα μας δώσει την αλήθεια. Ας ελέγξουμε λοιπόν τον εαυτό μας για το ποια είναι η στάση όλων ημών έναντι του εσταυρωμένου.

Ο κ. Νεκτάριος έκλεισε την προσλαλιά του ως εξής: *«Εσταυρωμένε λυτρωτά, καταδικάσθηκες και ανήλθες επί του ικριώματος του σταυρού. Μην μείνεις στις δικές μας αμαρτίες, στις μικρότητες, στις καταδίκες. Με το δικό σου βλέμμα το ιλαρό δες την ανθρωπότητα. Μην αποστρέψεις το πρόσωπό σου από εμάς, διότι, ακόμη κι αν σε καταδικάζουμε, εντούτοις σε σένα προσβλέπουμε, σε σένα ελπίζουμε, σε σένα αναφερόμαστε, ακόμη και στην πραγματικότητα που μας παρασύρει στα καμώματά της».*